

„Próby istnienia”

znam człowieka który mógłby mnie zabić
którego nie wzruszyłaby moja łza głośna
kapiąca za ciebie, ojczyzno
jak powtarzające się słowa
życie – miłość – śmierć
to wszystko dla ciebie

wychodzę i nie mam za co umierać
daleko ode mnie jest krok prosty i pewny
wyobraźnia wyrywa mnie z tego świata
na który szkoda jest jednego spojrzenia
i ludzkiej kropli czerwieni

w biało-czerwoną opaskę ubiera mnie
i notes wkłada w rękę
a przestrzeń rodzi we mnie
kolejny wiersz o krwi

to zima 1863 roku i noce są straszne
odchodząc od zmysłów idę
za wami tam gdzie koniec
rodzi nowy dzień

wiara że nic nie jest stracone
i trwoga że wiara to nie wszystko
ja stoję tu gdzie wkrótce w całym
Małogoszczu śmierć odcisnie wieczny znak

jeszcze modlić się można i jeść
z apetytem barszcz z kartoflami
do pierwszego sygnału
„marsz na Rosjanów! i marsz do powstania!”

sztucer z bagnetem i na odwrót
głowy już za późno
piliśmy wódkę kapitanie Jaszowski
nie traćmy blasku w nasz czas

wszystko płonie, ojczyzno!
mój mały Małogoszcz
mój cały świat z miłości
stoję przed tobą popiołem

Langiewicz mówi że
to nie koniec świata
ze wszystkich sił jeszcze
jeszcze runiemy na wroga

giniemy bracia już teraz giniemy
w nozdrzach czuć tylko zapach
trzech życiodajnych krain:
śmierci zimy i snu

Jaszowski już poczuł ich smak
trzeba iść dalej odważnie
wiedzie nas samobójczy krok
przez rzekę która będzie nam wierną

tworzymy łańcuch z Pustowójtówną
zasłaniamy armie i już
możecie sobie za nami strzelać
Polaków zawsze podnosi upadek

lecą na ziemię moskiewskie łby
ty Śmiechowski nie traciłeś głowy
trzeba nam wciąż czyniąc odwrót
nie odwracać oczu – iść

moje miasto upadło
ranne i ograbione
powstańcy krwawą kołdrą
okrywają pola

są mogiły i liczby dla śmierci nieważne
są serca patrzące w przeszłość ze wzruszeniem
jestem ja i niespokojne wrażenie:
rok 1863 przeminął beze mnie

Monika Matwin

klasa 2h